

Korte inhoud

De meeste kinderen groeien op volgens eeuwenlange beproefde patronen. Een probleempje, zoals het dragen van een bril, vormt geen bedreiging voor hun ontplooiing. Elke ouder weet dat ook bij de zogenaamde 'syndroomvrije kinderen' van alles fout kan lopen: falen in studies, een flamboyante puberteit, verkeerde vrienden, een ongeval... Sommige kinderen worden fundamenteel in hun ontwikkeling *geremd* door een *ernstige ziekte* of een *handicap*, met een weerslag op het fysische, het psychische en/of het sociale welbevinden. Ten slotte verloopt het opgroeien van sommige kinderen **net niet zoals ouders of leerkrachten dit verwachten** omdat de aanwezige capaciteiten niet, of nauwelijks, benut worden. Deze laatste groep vertonen symptomen die gegroepeerd worden in diverse *rijpingsyndromen*: dyslexie, dyscalculie, Gilles de la Tourette, Attention Deficit Hyperactivity Disorder (ADHD)... Dit boek '**Gevraagd: Superouders**' is vooral geschreven voor *ouders* — en voor iedereen — die met *ADHD* te maken krijgen. Het boek is opgedeeld in drie grote delen: 'mijn kind lijdt aan een rijpingsstoornis, Kinderwens: droom of werkelijkheid, ADHD op school.'

In het eerste deel zoekt de auteur een antwoord op de vraag 'WAT HOUDT ADHD PRECIES IN?' Aan de hand van eenvoudige stellingen, getuigenissen en metaforen neemt hij ons mee op reis doorheen *het centrale zenuwstelsel*. Zo wordt aangetoond dat een kind met ADHD er niet in slaagt zijn — nochtans vaak intacte hersenfuncties — te coördineren. Bij deze kinderen is geen sprake van 'niet willen', maar van 'niet kunnen'. Daardoor ontstaan, naast problemen met het sturen van de *aandacht*, *prikkelbaarheid*, *impulsiviteit* en het beheersen van de *bewegingsdrang* (hetzij overbeweeglijkheid in 2/3 van de gevallen, hetzij zelfs hypo-activiteitskenmerken), tal van *secondaire kenmerken* zoals *leerachterstand*, *faalangst*, *psychomotorische en motorische onrijpheid*... Mede aan de hand van schema's wordt uitgelegd hoe een syndroom als ADHD zich precies uit, welke de gevolgen zijn voor het kind en zijn omgeving en welke behandelingsmodellen kunnen opgemaakt worden, rekening houdend met de gouden driehoek:

Zo'n 5% van alle kinderen — het syndroom komt meer bij jongens dan bij meisjes voor — lijden in meer of mindere mate ADHD. Als dusdanig vertegenwoordigen ze een belangrijke groep. Maar, helaas stuiten kinderen en ouders te vaak op *onbegrip* bij vrienden, familieleden, schoolsysteem... omdat de 'normaal gangbare opvoedingsprincipes' falen. Mits een *aangepast opvoedingsmodel* kunnen ADHD -kinderen nochtans *uitgroeien* tot gelukkige volwassenen met voldoende verantwoordelijkheidszin om in onze samenleving te functioneren!

Vooraleer het kind daar aan toe is zal het, samen met zijn ouders en zijn omgeving, een lange lijdensweg af te leggen hebben. De *CONCRETE GEVOLGEN VOOR HET GEZIN* worden beschreven in het 2° deel '*Kinderwens, droom of werkelijkheid*'. Een syndroom past als een *masker* op het kind, dat in twee richtingen hindert: De ouders weten niet precies welke capaciteiten en persoonlijkheidskenmerken hun kind heeft omdat zijn innerlijke belevingswereld wordt verstoord. Ook het kind zelf ondervindt concrete hinder en heeft het door zijn ADHD -problematiek moeilijk om in relatie te treden met zichzelf en met de buitenwereld. De auteur heft geen klaagzang aan maar beschrijft hoe hij en zijn echtgenote dit probleem concreet hebben beleefd. De slaagkansen hangen niet enkel af van dure en ingrijpende hulpmiddelen. Soms verrichten *eenvoudige huis-, tuin- en*

keukenmiddeltjes wonderen. Dit neemt niet weg dat de *opvoedingsweg* voor een gezin, waarbinnen ADHD zich nadrukkelijk manifesteert, lang en moeilijk is. Op zich doen kinderen met dit syndroom dingen die 'syndroomvrije kinderen' ook doen. Een kind met een aandachtstekortsyndroom *leert* evenwel *noch uit ervaring, noch uit herhaling*. Daar waar in een normale opvoedingssituatie 100 herhalingen nodig zijn vooraleer een gewenste handeling in de persoonlijkheid van een kind wordt ingeschreven, zal een kind met ADHD, na zich 1001 keer het hoofd te hebben gestoten, geen automatismen ontwikkelen. Eindeloos geduld, steeds bereid zijn opnieuw te beginnen, van uw gezin een schuiloord maken... *er wordt voortdurend appèl gedaan op het uithoudingsvermogen en het geduld van de ouders en de omgeving*. Soms is hierbij hulp nodig van een professioneel: zelfinstructie, gezins- en opvoedingsbegeleiding, informatie voor leerkrachten... en soms zal dit ondersteund moeten worden met medicijnen voor het kind.

DE SCHOOL is een gemeenschap waar het kind vele uren van zijn jeugd doorbrengt. Het spreekt vanzelf dat ADHD in vele gevallen *nefast* is voor de *leerhouding en -resultaten*. Ook hier kunnen de gevolgen door middel van eenvoudige ingrepen beperkt blijven zodat deze kinderen in vele gevallen in *normale onderwijstypes* terecht kunnen. Helaas, vele leerkrachten kennen dergelijke problematieken onvoldoende, zodat sommige ouders op een *muur van onbegrip* stoten. Gelukkig kan de auteur vele lichtpuntjes aanwijzen. De *sleutelwoorden* zijn: informatie, goede wil, vorming, wederzijds vertrouwen. Van daaruit kan het kind begeleid worden op zijn lange tocht naar de volwassenheid.

Tenslotte, in zijn *EPILOOG*, formuleert de auteur enkele algemene verzuchtingen en enkele concrete vragen ten aanzien van het beleid. Hij spreekt in zijn slotwoord ook zijn waardering uit voor de *oudergroeperingen* die begaan zijn met *ouders* met kinderen met *rijpingsstoornissen*. In de *BIJLAGEN* vindt de lezer: *Twinky Twinkel, een pink uit Pinkenbloemendorp*, een ontroerend verhaaltje over een kind met ADHD, geschikt om kinderen (hetzij met ADHD, hetzij broers, zusjes, vriendjes...) wegwijs te maken in hun gevoelens met betrekking tot dit syndroom. De paper '*Medicijnen*' probeert dit delicate onderwerp te ontdoen van al zijn emoties en wil een objectieve visie naar voor te brengen. Verder nam de auteur een brief, welke ouders kan inspireren in hun informatieaanbod naar scholen toe. Een uitgebreide *BIBLIOGRAFIE* sluit, samen met een *TREFWOORDENLIJST*, dit boek af, dat ingeleid wordt door *prof. Theo Compennolle*, kinder- en jeugdpsychiater en auteur van onder meer 'Zit Stil!' en 'Alles went, ... ook een adolescent'.

Vroeg of laat krijgt iedereen te maken met kinderen *die anders* zijn: een schoolvriendje, een neefje/nichtje, een kind van de burens, een druk kind in de supermarkt. Dit boek helpt om correcter te reageren en is als het ware een archiefkast met tips voor mensen die hun manier van opvoeden wensen of moeten bijsturen.

'**Gevraagd: superouders**' brengt de moeilijke problematiek van rijpingsstoornissen — en van ADHD in het bijzonder — in het bereik van iedereen.

INFORMATIE OVER DE AUTEUR:

Peter Glorieux (1955) maatschappelijk werker, begeleidde vroeger ouders van kinderen met leerstoornissen. Eens zelf vader bleek één van zijn kinderen aan ADHD en een ander aan een mengvorm van ADD - Dyslexie te lijden. Dit boek is ontstaan op het snijpunt van zijn professionele loopbaan en zijn ervaringsdeskundigheid, ondermeer binnen de schoot van Zorgzaam Omgaan, vzw.. Hij haalde de pers, oa. tijdens de actie toen een medicijn voor ADHD -kinderen, niet meer verkrijgbaar was. Peter Glorieux is medeauteur van het psycho-educatief model 'Zorgzame Klas' en 'Omgaan met ADHD; een positieve kijk opvoeden'. Meer inlichtingen via www.zorgzaamomgaan.be

INFORMATIE OVER HET BOEK:

Gevraagd: Superouders, als opvoeden net niet zo loopt als je wenst, Uitgeverij Lannoo, Tielt, 1998 (5^e druk 2002), ca. 160 pagina's.

* Paperback.

* SBN: 9020934465.

* Kostprijs: zie prijslijst www.zorgzaamomgaan.be

Laatste ex.! Exclusief te koop bij Zorgzaam Omgaan, vzw.